

การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการ Action plan
โครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี ปี 2567
ภายใต้ DLD-C ในพื้นที่สิงห์บุรี รอบที่ 2/2567

ที่	กิจกรรม	ค่าเป้าหมาย รอบที่ 2/2567	ผลการ ดำเนินงาน	ระยะเวลา ดำเนินงาน	ผู้รับผิดชอบ
1	การติดตามและเฝ้าระวังเชิงรุกและพ่นยาฆ่าเชื้อโรค ในพื้นที่เสี่ยง ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี -เฝ้าระวังเชิงรุก	4,150 แห่ง	10,569 แห่ง 108 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
2	การสร้างภูมิคุ้มกันโรคระบาดใน โค กระบือ แพะ แกะ และสัตว์ปีก -โค กระบือ แพะ แกะ (FMD) -สัตว์ปีก (ND+IB)	5,000 ตัว 150,000 ตัว	8,363 ตัว 155,600 ตัว	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
3	การควบคุมการเคลื่อนย้ายและการประเมินความเสี่ยงสัตว์เข้าโรงฆ่า	5 ครั้ง	10 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
4	การยกระดับระบบการเลี้ยงเพื่อป้องกันโรคระบาดสัตว์	10 ฟาร์ม	12 ฟาร์ม	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ
5	การประชาสัมพันธ์สร้างการรับรู้แนวทางการป้องกันโรคระบาดสัตว์ในพื้นที่จังหวัดสิงห์บุรี	25 ครั้ง	82 ครั้ง	เม.ย.-ก.ย.2567	สนง.ปศอ.ทุกอำเภอ

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ : ปัจจัยแห่งความสำเร็จในการดำเนินโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดในสัตว์ ประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่ต้องทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการบริหารจัดการ การสนับสนุนทางเทคโนโลยีและทรัพยากร และความร่วมมือจากชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

1. การวางแผนและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ การวางแผนล่วงหน้า การจัดทำแผนปฏิบัติการที่ครอบคลุมและยืดหยุ่น ซึ่งรวมถึงแผนเฝ้าระวัง การป้องกัน และการตอบสนองต่อเหตุการณ์ฉุกเฉิน ทำให้สามารถจัดการกับโรคระบาดได้ทันเวลาที่ การจัดการทรัพยากรที่เพียงพอ การจัดสรรทรัพยากรทั้งในด้านบุคลากร งบประมาณ และอุปกรณ์เพื่อรองรับการดำเนินงาน รวมถึงการจัดหาอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการตรวจสอบและควบคุมโรคอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การมีบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ การฝึกอบรมบุคลากร การมีเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญด้านการเฝ้าระวังโรคระบาด รวมถึงการฝึกอบรมอย่างสม่ำเสมอ ทำให้บุคลากรมีทักษะในการเฝ้าระวัง การตรวจสอบ และการควบคุมโรค ทีมงานที่หลากหลาย การจัดตั้งทีมที่มีบุคลากรผู้ตรวจสอบสุขภาพสัตว์ เพื่อช่วยในการระบุและวิเคราะห์โรคอย่างแม่นยำ

3. การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย การใช้เทคโนโลยีในการเฝ้าระวังโรค การนำระบบติดตามและเฝ้าระวังโรคแบบเรียลไทม์มาใช้ เช่น ระบบตรวจสอบผ่านดาวเทียมหรือ GPS เพื่อรวบรวมข้อมูลการระบาดและเคลื่อนย้ายของสัตว์ ฐานข้อมูลและระบบวิเคราะห์ข้อมูล การใช้ระบบฐานข้อมูลที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพสัตว์ การตรวจสอบ และการเคลื่อนย้ายของสัตว์ ทำให้สามารถวิเคราะห์และตรวจสอบการระบาดได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ

4. การตรวจสอบและเฝ้าระวังที่ครอบคลุม การเฝ้าระวังเชิงรุก การดำเนินการตรวจสอบสุขภาพสัตว์อย่างต่อเนื่อง ทั้งในระดับฟาร์มและการเคลื่อนย้ายสัตว์ เพื่อตรวจสอบและระบุโรคได้ตั้งแต่วัยแรก การเก็บข้อมูลที่ครบถ้วน การจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพสัตว์และประวัติการระบาดของโรคอย่างละเอียด ซึ่งช่วยในการติดตามโรคและการวางแผนป้องกันในอนาคต

5. ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ความร่วมมือที่เข้มแข็งระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ เช่น กรมปศุสัตว์ กรมการค้าภายใน และกระทรวงสาธารณสุข ช่วยให้การดำเนินโครงการเป็นไปอย่างราบรื่นและครอบคลุมทุกด้าน

6. การมีส่วนร่วมของชุมชน การสร้างความตระหนักรู้ในชุมชน การให้ความรู้แก่เกษตรกรและผู้เลี้ยงสัตว์เกี่ยวกับโรคระบาดและวิธีป้องกัน ทำให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีความตื่นตัวและสามารถเฝ้าระวังโรคได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสร้างเครือข่ายการรายงานโรค สร้างระบบการรายงานโรคที่ชุมชนสามารถแจ้งเตือนได้รวดเร็ว เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถเข้าตรวจสอบและดำเนินการได้ทันเวลา

7. การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ การสื่อสารข้อมูลอย่างชัดเจนและรวดเร็ว การจัดตั้งระบบการสื่อสารระหว่างเจ้าหน้าที่และเกษตรกร เพื่อแจ้งเตือนภัยโรคระบาดและมาตรการป้องกันอย่างรวดเร็วและทั่วถึง การประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสถานการณ์โรคระบาด มาตรการป้องกัน และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น ช่วยทำให้ชุมชนตื่นตัวและปฏิบัติตามมาตรการอย่างเคร่งครัด

8. การประเมินและปรับปรุงโครงการ การประเมินผลโครงการอย่างสม่ำเสมอ การประเมินผลความสำเร็จของโครงการเป็นระยะ ช่วยให้สามารถปรับปรุงกระบวนการเฝ้าระวังและควบคุมโรคได้อย่างต่อเนื่อง การนำข้อเสนอแนะมาปรับใช้ รับฟังความคิดเห็นจากเกษตรกรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนำข้อมูลเหล่านั้นมาปรับปรุงมาตรการและกระบวนการทำงานเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการป้องกันโรค

9. การจัดการความเสี่ยง การประเมินความเสี่ยงโรคระบาดในพื้นที่ การวิเคราะห์ความเสี่ยงของการเกิดโรคระบาดในแต่ละพื้นที่ และการเตรียมแผนป้องกันที่เหมาะสมตามปัจจัยเสี่ยง เช่น สภาพอากาศและการเคลื่อนย้ายของสัตว์ การเตรียมรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน การจัดตั้งทีมงานฉุกเฉินที่พร้อมตอบสนองต่อการระบาดของโรคโดยทันที พร้อมด้วยทรัพยากรและอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการควบคุมโรค

10. การสนับสนุนทางนโยบายและกฎหมาย นโยบายที่สนับสนุนการควบคุมโรค การมีนโยบายที่เข้มงวดและชัดเจนในการป้องกันและควบคุมโรคระบาดสัตว์ เช่น การจำกัดการเคลื่อนย้ายสัตว์หรือการบังคับใช้มาตรการกักกัน การบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด การบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังต่อผู้กระทำผิดกฎระเบียบ เช่น การเคลื่อนย้ายสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรการควบคุมโรค ช่วยลดการแพร่กระจายของโรค

การบูรณาการปัจจัยเหล่านี้เข้าด้วยกันจะช่วยเพิ่มโอกาสในการประสบความสำเร็จของโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์ และช่วยลดความเสี่ยงในการเกิดการแพร่ระบาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้น ปัญหาและอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์อาจมีหลายด้าน ซึ่งแต่ละด้านมีความท้าทายที่อาจส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของโครงการ

1. ปัญหาด้านทรัพยากร การขาดแคลนงบประมาณ งบประมาณที่จำกัดทำให้ไม่สามารถจัดหาทรัพยากรที่จำเป็น เช่น อุปกรณ์ทางการแพทย์สำหรับตรวจโรค หรืออุปกรณ์การเฝ้าระวังอย่างครบถ้วน รวมถึงการขาดทุนในการฝึกอบรมบุคลากร การขาดแคลนบุคลากร ขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการตรวจสอบและเฝ้าระวังโรค โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล ทำให้การดำเนินโครงการมีข้อจำกัด

2. ปัญหาด้านการประสานงาน การประสานงานระหว่างหน่วยงานที่ไม่ชัดเจน การขาดความร่วมมือหรือการประสานงานที่ไม่ดีระหว่างหน่วยงานรัฐ หน่วยงานท้องถิ่น และองค์กรเอกชน ทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินงาน และการแก้ไขปัญหาไม่ทันที่ ความซ้ำซ้อนในหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจมีการทำงานซ้ำซ้อน ทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่ไม่จำเป็น และการดำเนินงานที่ไม่สอดคล้องกัน

3. ปัญหาด้านการใช้เทคโนโลยี การขาดเทคโนโลยีที่เหมาะสม พื้นที่ห่างไกลอาจไม่สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีการเฝ้าระวังที่ทันสมัยได้ เช่น การใช้ GPS หรือระบบฐานข้อมูลออนไลน์ในการติดตามโรค ขาดการฝึกอบรมในการใช้เทคโนโลยี บุคลากรในหลายพื้นที่อาจขาดทักษะหรือความรู้ในการใช้เทคโนโลยีที่จำเป็น ทำให้การเก็บข้อมูลและการรายงานโรคไม่แม่นยำหรือมีความล่าช้า

4. ปัญหาด้านการเก็บข้อมูลและการสื่อสาร การเก็บข้อมูลที่ไม่ครบถ้วนและไม่ทันสมัย ข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาดและสถานการณ์สุขภาพของสัตว์อาจไม่สมบูรณ์หรือไม่ทันสมัย ทำให้การวิเคราะห์และวางแผนป้องกันโรคไม่แม่นยำ การสื่อสารที่ไม่ทั่วถึง การแจ้งเตือนหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาดอาจไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะในพื้นที่ห่างไกล ทำให้เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงสัตว์ไม่ได้รับข้อมูลที่จำเป็นในการป้องกันและควบคุมโรค

5. ปัญหาด้านการบังคับใช้กฎหมายและนโยบาย การบังคับใช้กฎหมายที่ไม่เข้มงวด การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเฝ้าระวังและควบคุมโรคอาจไม่มีความเข้มงวดเพียงพอ ทำให้มีการฝ่าฝืนกฎระเบียบ เช่น การเคลื่อนย้ายสัตว์โดยไม่ผ่านการตรวจสอบ นโยบายที่ไม่ชัดเจน นโยบายในการจัดการโรคระบาดอาจไม่ครอบคลุมหรือไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความสับสนในการปฏิบัติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการจัดการกับสถานการณ์ไม่เป็นระบบ

6. ปัญหาด้านการมีส่วนร่วมของชุมชน ความตระหนักรู้ในชุมชนต่ำ เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงสัตว์บางกลุ่ม อาจขาดความเข้าใจหรือความตระหนักถึงความสำคัญของการป้องกันและควบคุมโรค ทำให้ไม่ปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนด การมีส่วนร่วมของชุมชนที่จำกัด ชุมชนอาจไม่มีส่วนร่วมในการเฝ้าระวังหรือรายงานโรค ทำให้การตรวจสอบและควบคุมโรคในพื้นที่ทำได้ยากลำบาก

7. ปัญหาด้านความเชื่อมโยงระหว่างประเทศ การควบคุมการแพร่ระบาดของข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายสัตว์ข้ามพรมแดนโดยไม่ผ่านการตรวจสอบทำให้เกิดการแพร่ระบาดของโรคจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งยากต่อการควบคุมขาดความร่วมมือระหว่างประเทศ การขาดความร่วมมือระหว่างประเทศในภูมิภาคในการเฝ้าระวังโรค ทำให้การแลกเปลี่ยนข้อมูลและการตรวจสอบโรคระบาดที่แพร่เข้ามายากขึ้น

8. ปัญหาด้านสภาพแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบของการระบาดของโรค บางโรคที่เคยไม่แพร่ระบาดในบางพื้นที่อาจเริ่มเกิดขึ้น ทำให้การวางแผนป้องกันโรคทำได้ยาก สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการระบาดของสภาพแวดล้อมที่ไม่ถูกสุขลักษณะในพื้นที่ฟาร์มหรือการขาดมาตรฐานสุขอนามัยที่ดี อาจทำให้โรคระบาดแพร่กระจายได้ง่ายขึ้น

9. ปัญหาด้านความเร่งด่วนของสถานการณ์ การตอบสนองที่ล่าช้า เมื่อเกิดการระบาดของโรค การตอบสนองที่ล่าช้าไม่เพียงทำให้การควบคุมโรคทำได้ยากขึ้น แต่ยังทำให้โรคแพร่กระจายไปยังพื้นที่อื่น ๆ อย่างรวดเร็ว ขาดแผนฉุกเฉินที่ชัดเจน การไม่มีแผนฉุกเฉินที่เตรียมไว้ล่วงหน้าทำให้ไม่สามารถจัดการกับการระบาดได้อย่างเป็นระบบเมื่อเกิดเหตุการณ์ขึ้น การเข้าใจและเตรียมการเผชิญหน้ากับปัญหาและอุปสรรคเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพในการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์

ข้อเสนอแนะ/แนวทาง ในการป้องกัน/แก้ไข เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในการทำโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์ มีข้อเสนอแนะและแนวทางดังนี้

1. การจัดสรรทรัพยากรและงบประมาณให้เพียงพอ เพิ่มการจัดสรรงบประมาณ ควรจัดสรรงบประมาณเพิ่มเติมให้กับโครงการ เพื่อให้สามารถจัดหาทรัพยากรที่จำเป็น เช่น อุปกรณ์การตรวจโรค การเฝ้าระวัง และการฝึกอบรมบุคลากรได้อย่างเพียงพอ การร่วมมือกับภาคเอกชน ควรมีการประสานงานกับภาคเอกชนหรือองค์กรระหว่างประเทศในการสนับสนุนทรัพยากร เช่น อุปกรณ์ทางเทคนิคและเทคโนโลยีการเฝ้าระวังโรค

2. การพัฒนาบุคลากรและการฝึกอบรม จัดการฝึกอบรมที่ต่อเนื่อง ควรมีการจัดฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และบุคลากรอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเรื่องการเฝ้าระวัง การใช้เทคโนโลยี และการป้องกันโรคระบาด เพื่อให้บุคลากรมีทักษะและความเชี่ยวชาญในการจัดการโรคระบาดสัตว์ สนับสนุนการศึกษาวิจัย ควรส่งเสริมการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโรคระบาดสัตว์ในระดับประเทศ เพื่อเพิ่มความรู้และแนวทางในการจัดการโรคที่เหมาะสม

3. การเพิ่มประสิทธิภาพการประสานงานระหว่างหน่วยงาน สร้างกลไกประสานงานที่ชัดเจน จัดตั้ง คณะกรรมการหรือกลไกการทำงานร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กระทรวง สาธารณสุข และกรมปศุสัตว์ เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ปรับปรุงการสื่อสาร ระหว่างหน่วยงาน ใช้ระบบการสื่อสารที่รวดเร็วและแม่นยำในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการระบาดของโรคระหว่าง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

4. การใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย นำเทคโนโลยีการติดตามและเฝ้าระวังมาใช้ ควรใช้เทคโนโลยี เช่น ระบบ GPS และฐานข้อมูลออนไลน์ในการติดตามการเคลื่อนย้ายสัตว์ และการเฝ้าระวังโรคแบบเรียลไทม์ เพื่อเพิ่มความแม่นยำและ ลดเวลาในการตรวจสอบ สร้างระบบฐานข้อมูลที่ครอบคลุม จัดตั้งระบบฐานข้อมูลที่เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพสัตว์ ประวัติการระบาด และการเคลื่อนย้ายสัตว์ให้ครบถ้วน เพื่อการวิเคราะห์และวางแผนที่มีประสิทธิภาพ

5. การเสริมสร้างความร่วมมือระดับชุมชน สร้างเครือข่ายเฝ้าระวังโรคระดับท้องถิ่น ให้ชุมชนมีส่วนร่วม ในการเฝ้าระวังและรายงานโรค โดยสนับสนุนให้เกษตรกรหรือผู้เลี้ยงสัตว์เข้ามามีบทบาทในการรายงานโรคที่พบในพื้นที่ เพื่อให้เจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบได้รวดเร็ว เพิ่มความรู้และความตระหนักแก่เกษตรกร จัดทำโครงการฝึกอบรมและ ประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาด และวิธีการป้องกันให้กับเกษตรกรและชุมชน เพื่อเพิ่มความตระหนักรู้และให้ ความร่วมมือในมาตรการป้องกันโรค

6. การปรับปรุงนโยบายและกฎหมาย เสริมสร้างกฎหมายให้มีความเข้มงวด ปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมาย เกี่ยวกับการควบคุมการระบาดของโรคให้เข้มงวดยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องการเคลื่อนย้ายสัตว์และการเฝ้าระวังโรค ส่งเสริมการบังคับใช้มาตรการกักกันสัตว์ ควรมีมาตรการควบคุมการกักกันสัตว์ที่มีประสิทธิภาพ โดยให้ความสำคัญกับ การตรวจสอบและเฝ้าระวังการเคลื่อนย้ายสัตว์ที่อาจมีความเสี่ยงในการแพร่กระจายโรค

7. การเตรียมแผนฉุกเฉินและการตอบสนองที่รวดเร็ว จัดทำแผนฉุกเฉินเผชิญกับโรคระบาด ควรมีการจัดทำ แผนฉุกเฉินที่ครอบคลุมและพร้อมปฏิบัติเมื่อเกิดการระบาดของโรค โดยกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของทุก หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างชัดเจน จัดตั้งทีมเฝ้าระวังและควบคุมโรคฉุกเฉิน สร้างทีมงานเฉพาะกิจที่สามารถตอบสนอง ต่อการระบาดได้ทันที พร้อมด้วยทรัพยากรและอุปกรณ์ที่จำเป็น

8. การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ สร้างเครือข่ายเฝ้าระวังระดับภูมิภาค จัดตั้งความร่วมมือกับประเทศ เพื่อนบ้านในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับการระบาดของโรค และสร้างมาตรการควบคุมการเคลื่อนย้ายสัตว์ ข้ามพรมแดนอย่างมีประสิทธิภาพ

9. การสื่อสารและประชาสัมพันธ์ ใช้สื่อและช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย ควรใช้สื่อที่หลากหลาย เช่น โทรทัศน์ วิทยุ โซเชียลมีเดีย และการส่งข้อความ เพื่อกระจายข้อมูลเกี่ยวกับโรคระบาดและมาตรการป้องกันไปยังชุมชน อย่างทั่วถึง จัดทำระบบแจ้งเตือนโรคระบาด จัดตั้งระบบการแจ้งเตือนโรคระบาดแบบเรียลไทม์ที่เกษตรกรและเจ้าหน้าที่ สามารถใช้เพื่อตรวจสอบสถานการณ์ได้ทันที

10. การประเมินผลและการปรับปรุงโครงการ ประเมินผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ ควรมีการประเมินผล การดำเนินโครงการเฝ้าระวังและป้องกันโรคระบาดสัตว์เป็นระยะ เพื่อวัดประสิทธิภาพและหาจุดที่ควรปรับปรุง รับฟังข้อเสนอแนะจากชุมชนและหน่วยงาน รับฟังข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เช่น เกษตรกรและชุมชน รวมถึง หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาและปรับปรุงโครงการให้ตรงกับความต้องการและสถานการณ์